

III

BẠN CÓ ĐÓI THẬT KHÔNG ?

Khi đọc kinh giờ III, thì chúng ta cũng đã thức giấc từ lâu rồi, và bình thường thì ta cũng thấy đói ... Tuy nhiên, một cái đói khác cũng phải được ta cảm nhận một cách khẩn trương hơn nữa: đó là đói Lời Chúa, không thể thiếu đối với chúng ta mỗi sáng, trong khung cảnh của bữa ăn thú vị là *Lectio divina*.

Ta hãy nghe chính Kinh Thánh nói với chúng ta về cái đói này:

“Người đã bắt anh (em) phải cùng cực, phải đói, rồi đã cho anh (em) ăn man-na là của ăn anh (em) chưa từng biết và cha ông anh (em) cũng chưa từng biết, ngõ hầu làm cho anh (em) nhận biết rằng người ta sống không chỉ nhờ cơm bánh, nhưng còn sống nhờ mọi lời miệng Đức Chúa phán ra” (Đnl 8, 3; x. Mt 4, 4).

“Gặp được lời Chúa, con đã nuốt vào, Lời Ngài làm cho con hoan hỷ, làm vui thoả lòng con, vì con được mang danh Ngài, lay Đức Chúa, Thiên Chúa các đạo binh” (Gr 15, 16).

“*Đây sắp đến những ngày - sấm ngôn của Đức Chúa là Chúa Thượng - Ta sẽ gieo nạn đói trên xứ này, không phải đói bánh ăn, cũng không phải khát nước uống, mà là đói khát được nghe Lời Đức Chúa*” (Am 8, 11).

“*Như Chúa Cha là Đấng hằng sống đã sai tôi, và tôi sống nhờ Chúa Cha thế nào, thì kẻ ăn tôi, cũng sẽ nhờ tôi mà được sống như vậy*” (Ga 6, 57).

“*Đừng để cho đủ thứ học thuyết xa lạ mê hoặc anh em. Điều tốt là củng cố tâm hồn bằng ân sủng, chứ không phải bằng đồ ăn thức uống, là những thứ chẳng sinh ích gì cho những người đi theo những cái đó*” (Hr 13, 9).

Vậy mỗi sáng, bạn có thể tự hỏi: “Tôi có đói Lời Chúa thật không”? Nếu nghĩ đến *Lectio divina* mà không gọi ‘thèm Lời Chúa’ cho bạn, thì bạn ngã bệnh rồi đó; vì không thèm ăn đúng là một triệu chứng bệnh. Nếu bạn thực sự không đói, chính vì bạn chưa ý thức rõ rằng *Lectio divina* chẳng phải là một lúc nhàn rỗi, một thú tiêu khiển trí thức, nhưng chính là một *nhu cầu sống còn*, một chức năng không thể thiếu trong guồng máy tâm linh. Ai rút ngắn giờ *Lectio divina*, đọc thoáng qua, bỏ qua hay lấy thói quen xin miễn trừ... sẽ mau chóng trở thành kẻ ‘suy dinh dưỡng’ và rơi vào tình trạng khô khan, thiếu máu !

Lectio divina là khoảng thời gian bừng sáng, chiêm niệm cao độ, hoàn toàn nội tại cho ngày sống đan tu của chúng ta, là thời gian mà Thiên Chúa nuôi dưỡng, vun tưới cho chúng ta như một thửa vườn của Người:

“Người cho nó phóng ngựa trên các vùng đất cao trong xứ, nó được ăn hoa màu đồng ruộng; Người cho nó ném mật ong chảy ra từ hốc đá ném dâu từ tảng đá hoa cương; ném sữa bò chua và sữa chiên dê, với mỡ chiên con, chiên đực miền Ba-san, mỡ dê đực, với lúa mì tinh hảo; người uống máu trái nho đã hoá rượu nồng” (Đnl 32, 13-15).

Nếu chúng ta thực sự cảm thấy nhu cầu sống-còn này của *Lectio divina*, thì sự thiếu vắng nó sẽ phải gây cho ta một sự đau buồn, mất mát nào đó. Ta sẽ còn trở lại lối suy diễn về sự dinh dưỡng trong những chương sau, vì đây là một đề tài rất phong phú; ở đây chúng ta còn nhấn mạnh một lần nữa về nhu cầu.

Chúng ta công nhận khái niệm về *Lectio divina* rất rộng rãi (vì suốt ngày sống, ta có thể thực hành *Lectio divina* bằng nhiều cách), tuy nhiên thiết tưởng cũng nên nhấn mạnh tầm quan trọng của *Lectio divina* theo nghĩa riêng của nó, nghĩa là phần thời gian đặc biệt quan trọng, dành riêng cho việc thực hành *Lectio divina*, mà người ta còn gọi là *giờ học Kinh Thánh mỗi ngày*, dưới một ánh sáng đặc biệt nào đó, theo một phương pháp riêng.